

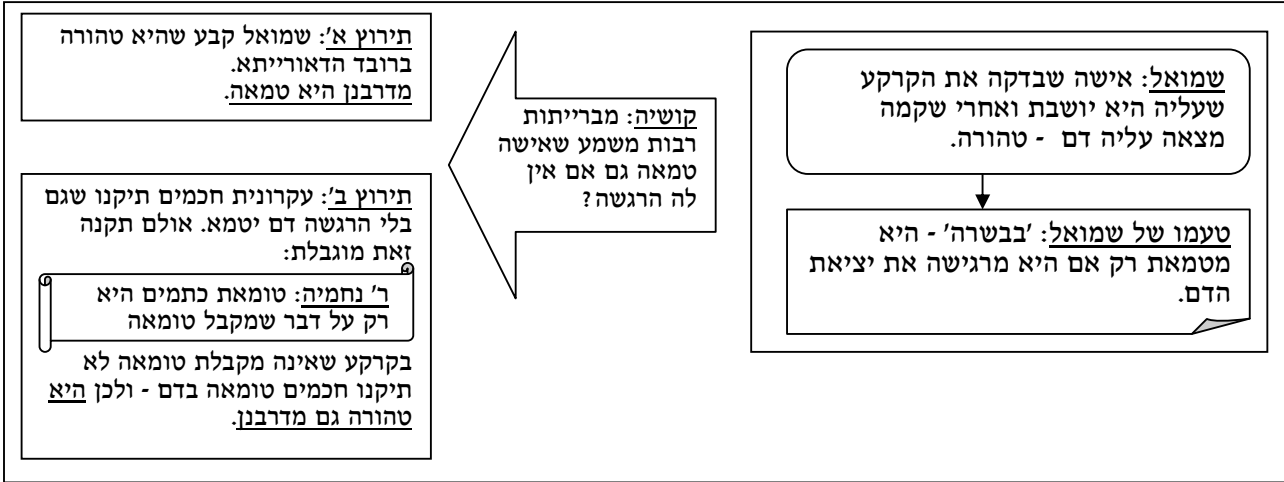
נידה נז: (תחילת הפרק) עד נח: (המשנה)

ביאורי מושגים
 קבלת טומאה - לא כל חפץ מקבל טומאה. עקרונית ישנם 3 דרישות מרכזיות כדי לקבל טומאה:
 1. החומר - לא כל חומר מקבל טומאה למשל אדמה, אבנים וגללים לא מקבלים טומאה בשום דרך.
 2. ייעוד וכוונה - רק חפץ העומד וראוי לשימוש מקבל טומאה.
 3. דבר שמחובר לטבע - צמחים מחוברים ובעלי חיים חיים - לא מקבלים טומאה.

המשנה

אין מחזיקים ממקום למקום:
 אנו מטמאים כתם רק כאשר הדם יכל להגיע ישירות מהמקור למקום בו מצאנו אותו. אם הדם יכול להגיע רק בעזרת תחנת ביניים אנו מטהרים את הכתם.

כתם שנמצא: אם דם יכול להגיע מהמקור למקום שבו נמצא הכתם - טמאה, אם לא - טהורה.
 שמיכה שמתכסים בה בלילה - טמאה - הכתם יכול להגיע לכל מקום

פסיקתו של ר' ינאי: אם יש ספק האם הדם יכול להגיע מהמקור צריך לשחזר את האירוע ולבדוק האם דם יכל להגיע מהמקור או לא.

ספקו של ר' ירמיה:
 דם שנמצא לאורך - טמא מדין כתם. מה הדין בדם שנמצא בצורה של טבעת או טיפין טיפין, או לרוחב?

אמנם 'אין שונים בטהרות' - לא משחזרים את האירוע כדי לדעת מה קרה.
 אבל זה דווקא לקולא, לחומרא שונים ומשחזרים!

ברייתא

אמנם הברייתא קובעת:
 שתי נשים שהתעסקו בציפור ונמצאו שתי כתמים שגודל כל אחד מהם כגודל הדם של הציפור - שתיהן טמאות אבל שם לא ניתן לקבוע ששתיהן טהורות כיו שברור לנו שאחת מהן טמאה.

רב ששת: קביע הזו מתייחסת רק לשאלה על מי מוטלת החובה לכבס. לענין טומאה השניה טמאה והראשונה טהורה.

שתי נשים שלבשו בגד אחת אחרי השניה ונמצא כתם, והראשונה טוענת שבדקה:
 השניה יכולה לטעון שהכתם מהראשונה.